

An illustration of a two-story brick building at night. The ground floor is a brightly lit bookstore with large glass windows and doors. Inside, two people are visible working at a counter. Outside, a woman in a red hat and blue skirt walks a white dog. A bicycle is parked on the left. The upper floor has two windows, one of which is lit. The sky is dark with a few stars. In the background, other buildings are visible, some with lights on. The overall style is a soft, painterly illustration with a warm color palette.

HWANG BO-REUM

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΙΟΝΑΜ-ΝΤΟΝΓΚ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΣΟΦΙΑ ΤΑΠΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΧΙΟΝΑΜ-ΝΤΟΝΓΚ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου 황보름, 어서 오세요, 휴남동 서점입니다, Clayhouse, Inc., 2022
Η μετάφραση έγινε από την αγγλική έκδοση Hwang Bo-Reum, *Welcome to the Hyunam-dong Bookshop*, trans. Shanna Tan, Bloomsbury, 2023.

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Μαρτίνα Ασκητοπούλου

© 2022, 황보름 (Hwang Bo-Reum)

© 2023, Shanna Tan (για την αγγλική μετάφραση)

© 2025, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Κατόπιν συμφωνίας με τον Clayhouse Inc. μέσω του BC Agency, Σεούλ.

ISBN 978-618-03-4579-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84579

Κ.Ε.Π. 6321, κ.π. 22356

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Hwang Bo-Reum

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ
ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΙΟΝΑΜ-ΝΤΟΝΓΚ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ Σοφία Τάπα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Όλες οι υποσημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια του βιβλίου,
εκτός αν δηλώνεται διαφορετικά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τι είναι αυτό που κάνει ένα βιβλιοπωλείο «καλό»;	11
Δεν πειράζει να σταματήσεις να κλαις	15
Ποιος είναι ο καφές της ημέρας;	24
Ιστορίες ανθρώπων που σηκώθηκαν κι έφυγαν	33
Πρότεινέ μου ένα καλό βιβλίο, σε παρακαλώ	38
Ώρα για σιωπή, ώρα για κουβέντα	47
Βιβλιοπαρουσιάσεις με συντονίστρια τη βιβλιοπώλισσα	56
Καφές και κατσίκια	67
Κουμπιά χωρίς κουμπότρυπες	77
Οι τακτικοί πελάτες	95
Διαγωνισμός με δώρα κροσέ	104
Καλός άνθρωπος πότε πότε	120
Όλα τα βιβλία είναι ίσα	126
Αρμονία και δυσαρμονία	136
Μοιάζετε με τον τρόπο που γράφετε;	151
Μια κακή πρόταση αποδυναμώνει μια καλή φωνή	159
Ένα ξεκούραστο κυριακάτικο βράδυ	171
Χάλια φαίνεσαι. Τι έχεις;	179
Πώς βλέπουμε την εργασία	190
Να στεριώσει	206
Ήθελα να πω όχι	219
Το αίσθημα της αποδοχής	226

Η ικανότητα να τιθασεύεις τον θυμό σου	231
Ξεκινούν τα σεμινάρια γραφής.	239
Θα σε στηρίξω	249
Η λέσχη ανάγνωσης των μαμάρδων	266
Μπορώ να ζήσω από ένα βιβλιοπωλείο;	272
Με μπαρίστα ξανά από Δευτέρα	284
Θα σε βοηθήσω να ρίξεις μια ματιά	287
Με εντιμότητα και ειλικρίνεια	298
Όταν φτιάχνεις καφέ, να έχεις το μυαλό σου στον καφέ	309
Ποιος ήταν ο άντρας που ήρθε να βρει τη Γιόνγκτζου; . . .	315
Αφήνω πίσω μου το παρελθόν	323
Σαν να είναι όλα μια χαρά	338
Να σου αρέσω και να μου αρέσεις	346
Μια ζωή γεμάτη καλούς ανθρώπους	357
Δοκιμή αισθημάτων	369
Ένα μέρος που με κάνει καλύτερο άνθρωπο	382
Θα τα πούμε στο Βερολίνο	388
Τι είναι αυτό που κρατά ένα βιβλιοπωλείο ζωντανό; . .	398
 Σημείωμα της συγγραφέα	 406

Τι είναι αυτό που κάνει ένα βιβλιοπωλείο «καλό»;

Ένας άντρας τριγύριζε έξω από το βιβλιοπωλείο. Έσκυψε ελαφρώς, έκανε σκιά με τα χέρια του πάνω από τα μάτια του και κρυφοκοίταξε μέσα από το παράθυρο. Είχε μπερδέψει την ώρα που άνοιγε το μαγαζί και είχε έρθει νωρίτερα. Καθώς η Γιόνγκτζου πήγαινε προς το βιβλιοπωλείο τον αναγνώρισε από την πλάτη του. Ήταν τακτικός πελάτης, ερχόταν δυο τρία απογεύματα την εβδομάδα, ντυμένος πάντοτε με επίσημο κουστούμι.

«Γεια σας».

Ξαφνιασμένος, ο άντρας γύρισε απότομα το κεφάλι. Μόλις είδε τη Γιόνγκτζου, κατέβασε αμέσως τα χέρια και ίσιωσε τον κορμό του, χαμογελώντας σαν βρεγμένη γάτα.

«Συνήθως έρχομαι απόγευμα. Πρώτη φορά είμαι εδώ τέτοια ώρα» δικαιολογήθηκε.

Η Γιόνγκτζου του χαμογέλασε.

«Δεν ξέρω για όλα τα άλλα, σίγουρα όμως σας ζηλεύω που πιάνετε δουλειά το μεσημέρι» αστείευτηκε εκείνος.

Η Γιόνγκτζου γέλασε. «Μου το λένε συχνά».

Μόλις άρχισαν να ακούγονται τα «μπιπ» από τον κωδικό που πληκτρολογούσε η Γιόνγκτζου, εκείνος απέστρεψε το βλέμμα του και μόνο όταν άκουσε την πόρτα να ανοίγει ξαναγύρισε προς το μέρος της. Το πρόσωπό του χαλάρωσε μόλις είδε από τη χαραμάδα το εσωτερικό του βιβλιοπωλείου.

Η Γιόνγκτζου άνοιξε διάπλατα την πόρτα και γύρισε να τον κοιτάξει.

«Θα μυρίζει λίγο – από την κλεισούρα της νύχτας και τα βιβλία. Αν δεν σας ενοχλεί η μυρωδιά, περάστε».

Ο άντρας πισωπάτησε, κουνώντας τα χέρια του. «Όχι, όχι, δεν πειράζει. Δεν θέλω να σας γίνομαι βάρος, ιδίως εκτός ωραρίου. Θα περάσω ξανά κάποια άλλη στιγμή. Πω πω, δεν κάνει απίστευτη ζέστη σήμερα;»

Εκείνη χαμογέλασε με τη διακριτικότήτά του και δεν επέμεινε. «Ιούνιος είναι μόνο και ήδη βράζει ο τόπος» του απάντησε ενώ οι ακτίνες του ήλιου της ζέσταιναν το χέρι.

Η Γιόνγκτζου κοντοστάθηκε για λίγο δίπλα στην πόρτα, παρακολουθώντας τη μορφή του να ξεμακραίνει κι έπειτα γύρισε ξανά στο βιβλιοπωλείο. Με το που μπήκε, χαλάρωσε, σαν το σώμα και οι αισθήσεις της να παραδίδονταν στη θαλπωρή και στην παρηγοριά της επιστροφής στον χώρο εργασίας της. Παλιότερα ζούσε τη ζωή της σύμφωνα με μάντρα όπως *πάθος* και *δύναμη της θέλησης*, λες και αν εντύπωνε τις λέξεις αυτές στο μυαλό της, θα έδιναν ως διά μαγείας νόημα στη ζωή της. Αλλά μια μέρα συνειδητοποίησε ότι ένιωθε σαν να στρίμωχνε η ίδια τον εαυτό της στη γωνία και αποφάσισε να μην αφήσει ποτέ ξανά αυτές τις λέξεις να της υπαγορεύουν τι θα κάνει στη ζωή της. Κι έτσι,

έμαθε να ακούει το σώμα της, τα συναισθήματά της και να πηγαίνει σε μέρη που την έκαναν να νιώθει όμορφα. Ρωτούσε τον εαυτό της: Με κάνει αυτό το μέρος να νιώθω καλά; Μπορώ να είμαι απόλυτα ο εαυτός μου χωρίς να κάνω συμβιβασμούς; Αγαπώ και εκτιμώ τον εαυτό μου εδώ; Για τη Γιόνγκτζου, το βιβλιοπωλείο πληρούσε όλα αυτά τα κριτήρια.

Έκανε πραγματικά τρομακτική ζέστη εκείνη την ημέρα, αλλά προτού ανοίξει τον κλιματισμό, έπρεπε να διώξει τον μπαγιάτικο αέρα της χτεσινής ημέρας και να αφήσει να μπει φρέσκος. *Πότε θα ξεφύγω από το παρελθόν; Ή μήπως προσπαθώ μάταια;* Ως πάγια κακή συνήθεια, ο αρνητισμός ανασήκωσε το άσχημο κεφάλι του για να της ρίξει την ψυχολογία στα τάρταρα, όμως εκείνη φρόντισε αμέσως να τον διώξει κάνοντας πιο χαρούμενες σκέψεις.

Όταν άνοιξε τα παράθυρα ένα ένα, όρμησε μέσα ο ζεστός αέρας και η υγρασία. Περιεργάστηκε το βιβλιοπωλείο ανεμίζοντας το χέρι της σαν βεντάλια. Τα ερωτήματα κλωθογύριζαν στο μυαλό της. Αν ερχόταν για πρώτη φορά εδώ, θα εμπιστευόταν τα βιβλία που θα της πρότεινε το προσωπικό; Πώς κερδίζει ένα βιβλιοπωλείο την εμπιστοσύνη του πελάτη; Τι είναι αυτό που κάνει ένα βιβλιοπωλείο «καλό»;

Φαντάστηκε ότι ερχόταν για πρώτη φορά. *Πιθανότατα θα πήγαινα με ονειροπόλο βλέμμα στον τοίχο εκεί πέρα*, συλλογίστηκε. Τα ράφια από το πάτωμα ως το ταβάνι ήταν γεμάτα μυθιστορήματα. Όχι, μισό λεπτό, πρόλαβε και διόρθωσε τον εαυτό της. Δεν αρέσει σε όλους η μυθοπλασία, ακόμα κι αν είναι λάτρεις των βιβλίων. Αυτό το κατάλαβε μόνο όταν

άνοιξε το βιβλιοπωλείο Χιόναμ-ντονγκ. Όσοι δεν προτιμούσαν το συγκεκριμένο είδος μάλλον δεν θα πλησίαζαν καν αυτό τον τοίχο, σκέφτηκε.

Ο τοίχος των μυθιστορημάτων στο βιβλιοπωλείο ήταν ο δικός της τρόπος να διαγράψει έναν πλήρη κύκλο, να εκπληρώσει το παιδικό της όνειρο. Στο δημοτικό, η μικρή Γιόνγκτζου ζάλιζε τον πατέρα της να της γεμίσει με παραμύθια τους τέσσερις τοίχους του δωματίου της. Και κάθε φορά ο πατέρας της την κατσάδιαζε, λέγοντάς της ότι δεν έπρεπε να είναι τόσο άπληστη – ακόμα κι αν επρόκειτο για βιβλία. Εκείνη ήξερε πως δεν θύμωνε μαζί της, προσπαθούσε απλώς να της κόψει αυτή την κακή συνήθεια που είχε να χαλάει τον κόσμο με τις τσιρίδες της, προκειμένου να περάσει το δικό της. Παρ' όλα αυτά εκείνη έβαζε τα κλάματα όταν τον έβλεπε τόσο αυστηρό, και αργότερα, κουρασμένη από το κλάμα, κουλουριαζόταν στην αγκαλιά του και αποκοιμιόταν εκεί.

Ξεκόλλησε από τη βιβλιοθήκη στην οποία είχε γείρει και πήγε να κλείσει τα παράθυρα ένα ένα, ξεκινώντας ως συνήθως από τα δεξιά. Μόλις ασφάλισε και το τελευταίο, άνοιξε το κλιματιστικό και έβαλε να ακούσει το αγαπημένο της άλμπουμ – *Hopes and Fears* των Keane. Το άλμπουμ είχε κυκλοφορήσει το 2004, αλλά εκείνη είχε ανακαλύψει μόλις πέρυσι το βρετανικό συγκρότημα. Ήταν έρωτας με το πρώτο άκουσμα. Κι έκτοτε το άκουγε σχεδόν καθημερινά. Η νωχελική και ονειρική φωνή πλημμύρισε τον χώρο, καθώς στο βιβλιοπωλείο Χιόναμ-ντονγκ ξεκινούσε μια νέα ημέρα.

Δεν πειράζει να σταματήσεις να κλαις

Η Γιόνγκτζου κάθισε στο γραφείο της δίπλα στο ταμείο και κοίταξε τα μέιλ της μην τυχόν και είχε νέες ηλεκτρονικές παραγγελίες. Έπειτα συμβουλευτήκε στα γρήγορα τη λίστα με τις δουλειές που είχε να κάνει και την οποία είχε φτιάξει το προηγούμενο βράδυ. Ήταν μια συνήθεια του γυμνασίου που τη συνόδευε και στην ενήλικη ζωή της: να σημειώνει τις υποχρεώσεις της επόμενης ημέρας, με πρώτη πρώτη την πιο σημαντική. Χρόνια αργότερα, είχε ακόμη αυτή τη συνήθεια, αν και γι' άλλο λόγο πλέον. Όταν ήταν μικρή ήθελε να οργανώνει την ημέρα της μεσιδηρά πυγμή· τώρα πια όμως, οι λίστες την ηρεμούσαν. Καθώς κοίταζε τις δουλειές που είχε να κάνει, καθυσύχαιζε τον εαυτό της ότι η μέρα που είχε μπροστά της θα έπιανε τόπο.

Τους πρώτους μήνες μετά το άνοιγμα του βιβλιοπωλείου, είχε ξεχάσει εντελώς και τις λίστες και τις παλιές της συνήθειες. Η κάθε ημέρα περνούσε μέσα σ' έναν κυκεώνα δυσκολιών, λες και είχε σταματήσει απότομα ο χρόνος. Πρωτού ανοίξει το βιβλιοπωλείο, τα πράγματα ήταν ακόμα

χειρότερα, λες και κάτι απομυζούσε λίγο λίγο την ψυχή της. Ή μάλλον, για να είναι πιο ακριβής, δεν ήταν καθόλου ο εαυτός της.

Είχε ένα μόνο πράγμα κατά νου.

Πρέπει να ανοίξω ένα βιβλιοπωλείο.

Γαντζώθηκε σε αυτή τη σκέψη και απέκλεισε οτιδήποτε άλλο από το μυαλό της. Ευτυχώς ήταν άνθρωπος που στρωνόταν στη δουλειά όταν έπρεπε να ασχοληθεί με κάτι. Ήταν η άγκυρα που χρειαζόταν. Και έπεσε με τα μούτρα. Διάλεξε την περιοχή, βρήκε το κατάλληλο ακίνητο· ασχολήθηκε με τον εξοπλισμό και τα έπιπλα, και αγόρασε τα βιβλία. Και μέσα σ' όλα αυτά πήρε και πιστοποιητικό μπαρίστα.

Και κάπως έτσι άνοιξε το βιβλιοπωλείο Χιόναμ-ντονγκ, που βρισκόταν στην ομώνυμη γειτονιά.

Στην αρχή άφηνε απλώς την πόρτα ανοιχτή και δεν έκανε τίποτα άλλο. Οι περαστικοί έμπαιναν, τους γοήτευε η φαινομενική γαλήνη. Όμως στην πραγματικότητα, το βιβλιοπωλείο ήταν σαν ένα πληγωμένο θηρίο που αγκομαχούσε σιγανά. Πολύ γρήγορα οι πελάτες έμπαιναν με το σταγονόμετρο. Έφταιγε που έβλεπαν τη Γιόνγκτζου καθισμένη σε μια καρέκλα, με το πρόσωπό της τόσο άσπρο που σίγουρα θα αναρωτιούνταν αν είχε απομείνει έστω μία στάλα αίμα μέσα της: μπαίνοντας στο βιβλιοπωλείο, ένιωθαν σαν να εισέβαλλαν στον προσωπικό της χώρο. Εκείνη τους καλώς όριζε όλους με χαμόγελο, μα κανείς δεν της το ανταπέδιδε.

Η μητέρα του Μίντσολ, μια όμορφη γυναίκα πάντα πλη-

θωρικά ντυμένη, ήταν από τους ελάχιστους ανθρώπους που διέκριναν την ειλικρίνεια στο χαμόγελο της Γιόνγκτζου.

«Ποιος να μπει σ' ένα μαγαζί σαν αυτό; Το βιβλιοπωλείο δεν παύει να είναι μια επιχείρηση. Κοίτα χάλια, κοίτα πώς είσαι σωριασμένη στην καρέκλα! Νομίζεις ότι τα λεφτά θα σου 'ρθουν ουρανοκατέβατα;»

Δύο φορές την εβδομάδα, η μητέρα του Μίντσολ έκανε μάθημα ζωγραφικής και κινεζικών στο πολιτιστικό κέντρο της γειτονιάς. Μετά το μάθημα, φρόντιζε να περνά από το βιβλιοπωλείο και να βλέπει τη Γιόνγκτζου.

«Πώς είσαι σήμερα; Καλά;» τη ρωτούσε η μητέρα του Μίντσολ, με μια υποψία ανησυχίας στη φωνή.

«Όπως πάντα» της απαντούσε η Γιόνγκτζου με ένα αδύναμο χαμόγελο.

«Έλεος πια! Όλοι στη γειτονιά έχουν καταχαρεί που απέκτησαν ένα δικό τους βιβλιοπωλείο. Αλλά βλέπουν την ιδιοκτήτριά του ριζωμένη στην καρέκλα της μ' ένα ύφος λες και της έχει λασκάρει η βίδα, λες και θα ήταν καλύτερα σε κάποιο νοσοκομείο! Ποιος να τολμήσει να μπει εδώ μέσα, μου λες;» αναφώνησε η μητέρα του Μίντσολ, βγάζοντας ένα αστραφτερό πορτοφόλι από την εξίσου πληθωρική τσάντα της.

«Μόνο μία λασκαρισμένη βίδα; Πάλι καλά» αναφώνησε η Γιόνγκτζου.

Η μητέρα του Μίντσολ κάγχασε. «Έναν κύριο αμερικάνο».

«Προσπαθώ να μην είμαι τέλεια, και λίγο πιο ανθρώπινη. Αλλά μάλλον μου γύρισε μπούμερανγκ» της πέταξε ξερά η Γιόνγκτζου.

«Χα! Πού το 'μαθες ότι λατρεύω τους ανθρώπους με αίσθηση του χιούμορ;»

Η Γιόνγκτζου έσφιξε τα χείλη και ανασήκωσε τα φρύδια, σαν να της έλεγε «Κράτα τα συμπεράσματά σου για τον εαυτό σου». Η μεγαλύτερη σε ηλικία γυναίκα την κοίταξε υπεροπτικά σαν να διασκέδαζε. Έγειρε στον πάγκο και παρατηρούσε προσεκτικά τη Γιόνγκτζου που της ετοίμαζε τον καφέ.

«Έχω περάσει κι εγώ κάτι παρόμοιο» εξομολογήθηκε σιγανά, σχεδόν σαν να μονολογούσε. «Το σώμα μου κατέβασε ρολά, αισθανόμουν ότι δεν είχα κουράγιο για τίποτα. Μετά τη γέννηση του Μίντσολ, ζούσα για μια περίοδο σαν άρρωστη. Ήμουν βέβαια. Το σώμα μου υπέφερε. Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί υπέφερε και το μυαλό μου. Τώρα που το σκέφτομαι, μάλλον είχα κατάθλιψη».

«Έτοιμος ο καφές σας».

Η Γιόνγκτζου ήταν έτοιμη να βάλει καπάκι στο κύπελλο, αλλά η μητέρα του Μίντσολ της έδιωξε το χέρι. Πήρε ένα καλαμάκι και κάθισε σ' ένα τραπέζι. Η Γιόνγκτζου κάθισε απέναντι.

«Το χειρότερο απ' όλα ήταν ότι έπρεπε να προσποιούμαι ότι ήμουν καλά ενώ δεν ήμουν. Έκλαιγα κάθε βράδυ και με λυπόμουν απίστευτα που δεν μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον για τον πόνο μου. Σκέφτομαι πως ίσως να ήταν αλλιώς τα πράγματα, αν ήμουν σαν κι εσένα. Να κάθομαι και να μη με νοιάζει τίποτα. Δεν θα σταματούσα να κλαίω βέβαια, αλλά ξέρεις, όταν μας έρχεται να κλάψουμε, πρέπει να αφήνουμε τα δάκρυά μας ελεύθερα. Όσο τα κρατάμε

μέσα μας, το μόνο που καταφέρνουμε είναι να αργήσουν να κλείσουν οι πληγές μας».

Όταν συνειδητοποίησε ότι η Γιόνγκτζου δεν έβγαζε άχνα, η μητέρα του Μίντσολ σώπασε κι αυτή και ήπια μονορούφι τον παγωμένο καφέ της.

«Σε ζηλεύω, ξέρεις» πρόσθεσε «που έχεις την “πολυτέλεια” να το κάνεις αυτό».

Τους πρώτους μήνες και η Γιόνγκτζου σπάραζε στο κλάμα. Άφηνε τα δάκρυά της να κυλήσουν, όμως αν εκείνη τη στιγμή έμπαινε πελάτης, σκούπιζε τα μάτια της και τον χαιρετούσε λες και δεν έτρεχε τίποτα. Κανένας δεν σχολίασε ποτέ το κλαμένο πρόσωπό της. Κανένας δεν τη ρώτησε ποτέ γιατί έκλαιγε· υπέθεταν απλώς ότι κάποιον λόγο θα είχε. Η Γιόνγκτζου ήξερε πολύ καλά γιατί έκλαιγε. Για πολύ καιρό –όλη της τη ζωή ίσως– αυτό το πράγμα έριχνε ένα μαύρο σύννεφο πάνω της, την έκανε να κλαίει.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει από τότε. Ο λόγος, που είχε τις ρίζες του στο παρελθόν, παρέμενε ίδιος κι απαράλλαχτος. Όμως μια μέρα, η Γιόνγκτζου συνειδητοποίησε ότι τα δάκρυα είχαν σταματήσει. Εκείνη τη στιγμή –επειδή κατάλαβε πως δεν πειράζει να σταματήσεις να κλαις– αισθάνθηκε λες και έφυγε ένα βάρος από πάνω της. Οι μέρες που καθόταν αδιάφορη στην καρέκλα της λιγότευαν σιγά σιγά και κάθε πρωί ένιωθε λίγο πιο αισιόδοξη από την προηγούμενη. Δεν είχε ακόμη τόση ενέργεια ώστε να κάνει περισσότερα πράγματα για το βιβλιοπωλείο, όμως άρχισε να διαβάξει ξανά.

Ήταν σαν να είχε επιστρέψει σ’ εκείνη την εποχή που

διάβαζε από το πρωί μέχρι το βράδυ, που χαχάνιζε κάθε φορά που πρόσθετε κι άλλα βιβλία στη στοίβα με τα αδιάβαστα και έσμιγε τα φρύδια της με τρομερή αυτοσυγκέντρωση καθώς τα ξεφύλλιζε. Είχε γίνει πάλι η μικρή Γιόνγκτζου που δεν έδινε σημασία στην γκρίνια της μαμάς της επειδή διάβαζε την ώρα του φαγητού· που απολάμβανε τη χαρά του διαβάσματος, κι ας διαμαρτύρονταν τα μάτια της από την κούραση. *Αν μπορέσω να νιώσω ξανά αυτή την ευτυχία, ίσως καταφέρω να ξεκινήσω πάλι από την αρχή*, σκέφτηκε.

Μέχρι το γυμνάσιο, η Γιόνγκτζου διάβαζε μανιωδώς. Οι γονείς της, μονίμως απασχολημένοι και οι δύο, την άφηναν μόνη της στο σπίτι να διαβάζει σε μια γωνιά. Αφού καταβρόχθισε όλα τα βιβλία που είχε στη συλλογή της, στράφηκε στη βιβλιοθήκη. Αγαπούσε πάρα πολύ τα βιβλία. Τα μυθιστορήματα ήταν τα αγαπημένα της, την ταξίδευαν σε μακρινές στεριές και θάλασσες από την άνεση του σπιτιού της. Κι όταν αναγκαζόταν να επανέλθει στην πραγματικότητα –και να αφήσει στη μέση ένα γλυκό όνειρο–, η καρδιά της ράγιζε. Αν και δεν υπήρχε λόγος να κρατάει πολύ η στεναχώρια της. Αρκούσε να ανοίξει το βιβλίο για να βουτήξει ξανά στις περιπέτειες.

Το διάβασμα μες στο έρημο βιβλιοπωλείο της έφερνε στον νου αναμνήσεις από τα παλιά, κι ένα χαμόγελο ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της. Συνειδητοποίησε, τρίβοντας με τα χέρια της τα κατάξερα μάτια της, ότι είχε περάσει προ πολλού την ηλικία που μπορούσε να συμμετάσχει σε έναν μαραθώνιο ανάγνωσης. Ανοιγόκλεινε αρκετές φορές τα μάτια της ώσπου να καταφέρει να στρέψει ξανά το βλέμ-

μα στη σελίδα. Δες και έβαζε τα δυνατά της να φτιάξει μια φιλία των παιδικών της χρόνων, βυθιζόταν στα βιβλία μέρα νύχτα, χωρίς να τα εγκαταλείπει ποτέ. Και δεν άργησε να αναζωπυρωθεί η πολύτιμη φιλία τους. Τα βιβλία την καλώς όρισαν ξανά με ανοιχτές αγκάλες δίχως να κρίνουν το άτομο που είχε γίνει πλέον, την αποδέχτηκαν όπως ήταν. Κι όπως ένας άνθρωπος καλοθερμμένος που τρώει τρία πλούσια γεύματα την ημέρα, η Γιόνγκτζου δυνάμωσε. Μια μέρα σήκωσε ασυναίσθητα το κεφάλι από τα βιβλία και κοίταξε το βιβλιοπωλείο με πιο καθαρή ματιά και πιο καθαρό μυαλό.

Πρέπει να κάνω κάτι καλύτερο απ' αυτό.

Η Γιόνγκτζου άρχισε να ψάχνει νέα βιβλία και κόπιασε πολύ μέχρι να καταφέρει να γεμίσει τα σχεδόν άδεια ράφια. Για κάθε βιβλίο που διάβαζε, κατέγραφε τις σκέψεις της σ' ένα χαρτί και το παράχωνε ανάμεσα στις σελίδες του. Για όσα δεν είχε διαβάσει, συγκέντρωνε τις γνώμες κριτικών λογοτεχνίας, άλλων συγγραφέων αλλά και αναγνωστών τις οποίες έβρισκε στο ίντερνετ. Όταν οι πελάτες ζητούσαν έναν τίτλο που δεν γνώριζε, φρόντιζε να βρει πληροφορίες γι' αυτόν. Όλα αυτά δεν τα έκανε για το κέρδος· αυτό που την ενδιέφερε πρωτίστως ήταν να δημιουργήσει ένα πραγματικό βιβλιοπωλείο, στην όψη και στο περιεχόμενο. Σιγά σιγά οι προσπάθειές της απέδωσαν καρπούς. Οι κάτοικοι της γειτονιάς έπαψαν να κοιτάζουν με μισό μάτι το βιβλιοπωλείο· οι πιο παρατηρητικοί πρόσεξαν τις αλλαγές. Κάθε φορά που έμπαιναν, το βιβλιοπωλείο φάνταζε λίγο πιο συμπαθητικό, λίγο πιο φιλόξενο, μαγνητίζοντας τα βλέμματα

των περαστικών. Η μεγαλύτερη αλλαγή απ' όλες όμως ήταν η ίδια η Γιόνγκτζου. Η βιβλιοπώλισσα που τάραζε τους πελάτες με το κλαμένο της πρόσωπο δεν υπήρχε πια.

Το βιβλιοπωλείο άρχισε να δέχεται πελάτες κι από πιο μακρινές γειτονιές. Η μητέρα του Μίντσολ ήταν πολύ ευχαριστημένη που έβλεπε άγνωστα πρόσωπα να ψάχνουν στα ράφια.

«Σου είπαν από πού έμαθαν για το βιβλιοπωλείο;»

«Από το Instagram».

«Έχει το βιβλιοπωλείο λογαριασμό στο Instagram;»

«Ναι. Έχεις δει τα χειρόγραφα σημειώματα ανάμεσα στις σελίδες των βιβλίων, ε; Έχω αναρτήσει φωτογραφίες τους στο ίντερνετ».

«Α, μάλιστα. Και κάνει τόσο δρόμο ο κόσμος ως εδώ μόνο και μόνο γι' αυτό;»

«Ε, όχι μόνο γι' αυτό. Είμαι πολύ ενεργή στο Instagram. Τις ώρες αιχμής που πάει ο κόσμος στη δουλειά, ανεβάζω συνήθως μια ζεστή καλημέρα. Ή κάποιο βιβλίο που διαβάζω. Μερικές φορές και κάποια μικρά παράπονα για τη ζωή. Α, και το απόγευμα καληνυχτίζω όσους επιστρέφουν από τη δουλειά τους».

«Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω πώς σκέφτεστε εσείς οι νέοι. Γιατί να κάνει κανείς τόσο δρόμο μόνο και μόνο γι' αυτό; Τέλος πάντων, χαίρομαι. Νόμιζα ότι καθόσουν άψυχη σαν κούκλα βιτρίνας, αλλά τελικά φαίνεται ότι κάτι κάνεις εδώ μέσα».

Δεν είχε και πολλά να κάνει τον καιρό που δεν είχε όρεξη, αλλά αφότου άρχισε να ασχολείται, οι δουλειές δεν τέ-

λειωναν ποτέ. Από τη στιγμή που πληκτρολογούσε τον κωδικό της πόρτας μέχρι την ώρα που έκλεινε το μαγαζί, τα χέρια και τα πόδια της δεν ξαπόσταναν στιγμή. Κι όταν κόντευε να βγάλει κάλους από την κούραση, αφού γινόταν χίλια κομμάτια για να προλαβαίνει να εξυπηρετεί τον κόσμο στο βιβλιοπωλείο, αλλά και να φτιάχνει τις παραγγελίες για καφέ που μαζεύονταν σωρό, αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να προσλάβει βοηθό. Κόλλησε στη γειτονιά αγγελίες για μπαρίστα. Την επομένη κιάλας μπήκε στο βιβλιοπωλείο ο Μίντζουν. Την ίδια μέρα, αφού ήπια μια γουλιά από τον καφέ που της έφτιαξε, η Γιόνγκτζου κατέβασε τις αγγελίες. Ο Μίντζουν έπιασε δουλειά την επόμενη μέρα, την περίοδο που το βιβλιοπωλείο έκλεινε έναν χρόνο λειτουργίας.

Έκτοτε είχε περάσει άλλος ένας χρόνος. Ο Μίντζουν θα ερχόταν σε πέντε λεπτά. Η Γιόνγκτζου, ως συνήθως, παρέα μ' ένα φλιτζάνι καφέ που της έφτιαχνε εκείνος, βυθιζόταν σ' ένα μυθιστόρημα μέχρι τη μία το μεσημέρι, όταν το βιβλιοπωλείο ήταν έτοιμο πλέον να καλώς ορίσει τους πελάτες του.

Η Γιόνγκτζου τα έκανε όλα όπως έπρεπε: σπούδασε, παντρεύτηκε ένα καλό παιδί, έπιασε μια καλή δουλειά.

Κι έπειτα κατέρρευσε – και μαζί, και η ζωή της.

Σε ένα ξέσπασμα της στιγμής, εγκαταλείπει τα πάντα, αφήνει πίσω την επιτυχημένη καριέρα της και ακολουθεί το όνειρό της: ανοίγει ένα βιβλιοπωλείο σε μια γειτονιά της Σεούλ. Καταφέρνει να φτιάξει ένα καταφύγιο για την ίδια και τους πελάτες της.

Από τον μοναχικό μπαρίστα και την καφεκόπτρια με τον δυστυχημένο γάμο, έως τον συγγραφέα που βλέπει κάτι ιδιαίτερο στη Γιόνγκτζου, όλοι κουβαλάνε τις δικές τους απογοητεύσεις και πίκρες. Το βιβλιοπωλείο γίνεται ο τόπος όπου μαθαίνουν από την αρχή πώς να ζουν.

Μια συγκινητική ιστορία για τη θεραπευτική δύναμη των βιβλίων και μια γλυκιά υπενθύμιση ότι ποτέ δεν είναι αργά να κάνεις μια καινούργια αρχή.

Ένας ύμνος στη δύναμη των βιβλίων και της κοινότητας.

Illinois News

Αυτό το χαμηλόφωνο μυθιστόρημα σε κάνει να αναρωτηθείς πώς μοιάζει μια πετυχημένη ζωή.

Booklist

ISBN: 978-618-03-4579-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84579

metaixmio.gr

